

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. Ondřeje Bartoše a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobkyně: **AUTO GAMES, a.s.**, IČ 255 44 608
sídlem Za Olšávkou 365, 686 01 Uherské Hradiště

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2022, č. j. 34850/2022-900000-311,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně napadla žalobou dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v rozhodném znění (dále jen „s.ř.s.“ nebo jen „soudní řád správní“), v záhlaví označené rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Pardubický kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 7. 4. 2021, č. j. 2383-

11/2021-590000-12 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“). Tímto rozhodnutím celní úřad uznal žalobkyni vinnou spácháním přestupku podle zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, v rozhodném znění (dále jen „*zákon o hazardních hrách*“).

2. Žalobkyně se měla dopustit pokračujícího přestupku podle § 123 odst. 3 písm. j) zákona o hazardních hrách, ve znění účinném do 31. 12. 2020, spočívajícího v tom, že jako provozovatel hazardní hry ve smyslu § 6 zákona o hazardních hrách neprovedla identifikaci návštěvníka při jeho vstupu do herny podle § 71 zákona o hazardních hrách, neboť v provozovně „HERNA U MARTINA“ na adrese náměstí Míru 57/49, 568 02 Svitavy-Město minimálně v období od 29. 8. 2020 v 17:51 hod. do 3. 9. 2020 v 19:04 hod., v provozovně „HERNA AG“ na adrese Soudní 154/1, 568 02 Svitavy minimálně v období od 1. 9. 2020 v 10:47 hod. do 11. 9. 2020 v 00:40 hod. a v provozovně „Herna Bar Wings“ na adrese Jungmannova 80, 572 01 Polička minimálně v období od 1. 9. 2020 v 10:31 hod. do 16. 9. 2020 v 23:25 hod. neprováděla řádně identifikaci návštěvníků při jejich vstupu do herny, když nevedla jejich zápis do denní evidence všech návštěvníků v souladu s § 71 zákona o hazardních hrách.
3. Za shora uvedený přestupek byl žalobkyni uložen správní trest pokuty ve výši 40 000 Kč a dále jí byla uložena povinnost nahradit náklady správního řízení v paušální částce 1 000 Kč.

II. Shrnutí žalobní argumentace

4. Žalobkyně se domáhala zrušení napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí, eventuálně moderaace výše uložené pokuty dle § 78 odst. 2 s.ř.s. Namítala, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, a to především z důvodu, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s námitkou porušení základních zásad správního řízení a s námitkami týkajícími se majetkové situace žalobkyně, obsaženými v odvolání.
5. Souhrnnou stěžejní námitkou žalobkyně bylo porušení principu legitimního očekávání ze strany správních orgánů. Způsob provádění identifikace byl v minulosti dle tvrzení žalobkyně prováděn pod dohledem celních úřadů dlouhodobě a konzistentně bez připomínek. Evidence návštěv tak, jak byla nastavena, fungovala několik let po celé České republice a všemi celními úřady byla akceptována. Dle žalobkyně se tedy ve věci nejedná o přestupek, tvrzení o společenské škodlivosti hazardních her a ochraně spotřebitelů někým, za jehož aktivní spolupráce byly tyto chráněné zájmy ohroženy, je absurdní.
6. Porušení principu legitimního očekávání měl dokladovat žalobkyni požadovaný statistický přehled kontrol provedených po celé ČR, což bylo účelově odmítnuto. Tímto přehledem by byla prokázána dlouhodobost a jednotnost postupu kontrolních orgánů. Provedení identifikace a praxi kontrolních orgánů hodlala žalobkyně dále prokázat výsledkem svědků, což jí také nebylo umožněno. Podání vysvětlení sice může být podkladem pro vydání rozhodnutí, ale pokud je obsah podání vysvětlení napadán a je navrhován výsledek svědků, kteří podání vysvětlení učinili, měla být svědecká výpověď žalovaným provedena.
7. Žalobkyně též uvedla, že přihlížení k přestupkům, za které byl obviněný uznán vinným po dobu delší než jeden rok od jejich vykonání, je nepřípustné. K tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 5 As 77/2010. Žalovaný obchází argumentaci žalobkyně tím, že konstatuje dobu 5 let nutnou k vyřazení údajů z evidence přestupků dle § 16k odst. 1 zákona č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, v rozhodném znění (dále jen „*zákon o Rejstříku trestů*“). Spisový materiál však žádný výpis z evidence

přestupků dle tohoto zákona neobsahuje, není proto zřejmé, proč žalovaný argumentuje právě tímto zákonem. Správní orgány jako přitěžující okolnost uvádějí počet herních prostor, ve kterých byla naplněna skutková podstata přestupku, čímž je pravděpodobně myšleno ust. § 40 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v rozhodném znění (dále jen „*zákon o přestupcích*“). Jako další přitěžující okolnost je uváděno, že žalobkyně v posledních třech letech byla pravomocně uznána vinnou ze spáchání přestupků dle zákona o hazardních hrách. Jedná se tedy o dvojí přičítání přitěžujících okolností.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný setrval na závěrech obsažených v odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Poukázal na to, že skutečnost, že předmětem kontroly je dodržování povinností plynoucích ze zákona o hazardních hrách, nemůže vyvolat legitimní očekávání, že v budoucnu po prozkoumání vedení denní evidence dozorové orgány nedospějí k závěru, že tato nesplňuje zákonné požadavky. Pouhá nečinnost veřejné správy v oblasti postihování deliktního jednání bez dalšího nezakládá legitimní očekávání, že dosud nepostihované jednání není deliktním jednáním, resp. že nebude postihováno ani nadále. Je podstatné, že žalobkyni se osobně nedostalo žádného konkrétního ujištění ze strany správních orgánů, že jedná v souladu s právem, což je předpokladem práva dovolávat se legitimního očekávání.
9. Odkaz na § 16k odst. 1 zákona o Rejstříku trestů je dle žalovaného relevantní ve vztahu k posouzení v minulosti spáchaných přestupků jako přitěžující okolnosti. Tímto ustanovením je dána doba, po kterou správní orgán může přihlídnout k dřívějšímu spáchání přestupku a recidivě pachatele. K námitce porušení zákazu dvojího přičítání žalovaný uvedl, že celní úřad při úvaze o výši trestu přihlédl k tomu, že deliktního jednání naplňujícího znaky přestupku se žalobkyně dopustila ve třech svých provozovnách. Zohlednil tak, že se žalobkyně dopustila jednání ve větším rozsahu, a teda míra škodlivého následku byla vyšší oproti situaci, kdy by žalobkyně naplnila skutkovou podstatu přestupku jen v jedné své provozovně. Nejednalo se tedy o přitěžující okolnost ve smyslu § 40 písm. b) zákona o přestupcích, protože žalobkyně se více přestupků nedopustila.

IV. Replika žalobkyně

10. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že vymezení způsobu spáchání skutku ve výroku rozhodnutí je nedostatečně určité, neboť z něj nelze určit, jaký úkon z celého souboru identifikace žalobkyně neprovedla. Částečně zopakovala svou argumentaci týkající se porušení principu legitimního očekávání správními orgány.

V. Posouzení věci soudem

11. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního. Vycházel při tom ze skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného ve smyslu § 75 odst. 1 s.r.s.
12. Žaloba není důvodná.
13. Soud předně s ohledem na jednoznačnou strukturu napadeného rozhodnutí a s ohledem na podloženost a převážnou přesvědčivost závěrů žalovaného uvádí, že není smyslem

soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto bude soud níže opakovaně odkazovat na odůvodnění napadeného rozhodnutí [viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47]. K tomu lze ještě uvést, že žalobu lze považovat za obsáhlou, přičemž zejména u takových podání postačuje, aby se soud vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130).

V.a. Přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

14. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.
15. Obecně je třeba konstatovat, že z napadeného rozhodnutí, které s prvostupňovým rozhodnutím tvoří materiálně jeden celek, je zřetelné, jak žalovaný rozhodl, o jaké podklady své rozhodnutí opřel a jak je hodnotil. Odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje řádné skutkové i právní posouzení věci. Žalovaný zjistil v souladu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v rozhodném znění (dále jen „*správní řád*“) stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro soulad jeho rozhodnutí s požadavky uvedenými v ust. § 2 správního řádu.
16. Odvolací správní orgán není povinen vypořádat se s každou dílčí námitkou odvolatele, obsaženou v odvolání, pokud proti tvrzením odvolatele postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky odvolatele jako celek neobstojí. O nepřezkoumatelnost nejde ani tehdy, když je námitka, kterou správní orgán pominul, pro posouzení věci zjevně irelevantní (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2020, č. j. 1 Afs 68/2020-31, body 11, 12). V souzené věci se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními odvolacími námitkami žalobkyně.
17. Žalobkyně v žalobě konkrétně namítla, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal s námitkou porušení základních zásad správního řízení. Konkrétně pak uvedla, že není pravdou, že by v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí neuvedla, v čem porušení jednotlivých zásad spočívá.
18. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobkyně v odvolání uvedla, že došlo k porušení zásady proporcionality, neboť celní úřad neskloubil respekt k právům a zájmům dotčených osob v souvislosti s naplňováním veřejného zájmu z hlediska vhodnosti. Kladla si otázku, zda je vhodné a přiměřené trestat pokutou po několik let tolerovaná jednání, které lze jednoduchým zásahem do budoucna změnit. V obdobném smyslu namítla, že došlo k porušení zásady oportunitity, neboť bylo prováděno řízení tam, kde je to nevhodné a neúčelné, když šlo o bagatelní jednání. Žalobkyně dále uvedla, že porušení principu zákazu zneužití správního uvážení spočívá v tom, že volná úvaha celního úřadu nevychází z právních norem a není vykonána řádným, přiměřeným, rozumným a předvídatelným způsobem s ohledem na rozporuplnost závěrů v odůvodnění, nepoužitelnost podaných vysvětlení, nepravomocných rozhodnutí, absenci logické argumentace. Porušení zásady materiální pravdy mělo dle žalobkyně spočívat v tom, že celní úřad nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, celní úřad se opíral o nepoužitelné důkazy, aniž připouští provedení důkazu, který může závěry správního orgánu k tomuto důkazu vyvrátit.

19. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal výslovně pouze s námitkou porušení zásady legitimního očekávání. Na str. 7 napadeného rozhodnutí však odůvodnil, že je nerozhodné, že v jiném případě správní orgán nezahájil sankční řízení. Z kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí dále vyplývá, že o bagatelní jednání žalobkyně nešlo. Žalovaný dále na str. 8 až 9 napadeného rozhodnutí odůvodnil přiměřenost uložené pokuty. Stejně tak žalovaný na str. 7 odůvodnil, proč celní úřad nepochybil, když přihlédl také ke skutečnostem vyplývajícím ze záznamů o podaném vysvětlení a uzavřel, že k rozhodnutí, které v době vydání napadeného rozhodnutí nenabývalo právní moci, celní úřad nepřihlížel jako k přitěžující okolnosti. Soud tedy uzavírá, že ačkoli žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně neuvedl, proč neshledal porušení té které namítané zásady či principu, nezakládá toto opomenutí nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný se totiž v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal se souvisejícími tvrzeními žalobkyně, kterými žalobkyně odůvodnila porušení jednotlivých zásad.
20. Žalobkyně v žalobě dále namítla, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, když v jeho výroku bylo paušalizováno neprovedení identifikace, protože k identifikaci, jakož i k zapsání do knihy návštěv osob, došlo. K tomu soud uvádí, že tato námitka představuje nesouhlas žalobkyně s tím, jak bylo rozhodnuto, nejde o námitku týkající se nepřezkoumatelnosti. Pouhý nesouhlas žalobkyně s důvody, na základě kterých žalovaný rozhodl, nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nezakládá.
21. Pokud pak jde o namítanou nepřezkoumatelnost ve vztahu k majetkové situaci žalobkyně, je třeba uvést, že žalovaný se majetkovou situací žalobkyně zabýval na str. 8 napadeného rozhodnutí v míře odpovídající kvalitě odvolacích námitek žalobkyně a rozhodnutí tedy ani v tomto ohledu nepřezkoumatelné není. V podrobnostech soud odkazuje na následující body tohoto rozsudku, neboť námitka nepřezkoumatelnosti se v tomto ohledu vztahuje k dalším námitkám žalobkyně.
22. Nepřezkoumatelnost prvostupňového ani napadeného rozhodnutí tedy soud neshledal. Napadené rozhodnutí ani netrpí jinou vadou, která by opodstatňovala postup dle § 76 s.ř.s.

V.b. K porušení povinnosti provádět identifikaci návštěvníků herny

23. Podle § 71 zákona o hazardních hrách platí, že *provozovatel herny nebo kasina je povinen provádět identifikaci návštěvníka při jeho vstupu do herny nebo kasina, ověřit jeho věk a ověřit, zda není zapsán v rejstříku podle § 16. Provozovatel herny nebo kasina je povinen vést denní evidenci všech návštěvníků. Za účelem vedení evidence je návštěvník povinen prokázat svoji totožnost; způsob provádění identifikace a uchovávání identifikačních údajů se řídí zákonem upravujícím některá opatření proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu.*
24. Podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, v rozhodném znění (dále jen „zákon o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti“) platí, že *pro účely tohoto zákona se identifikačními údaji rozumí u fyzické osoby všechna jména a příjmení, rodné číslo, a nebylo-li přiděleno, datum narození a pohlaví, dále místo narození, trvalý nebo jiný pobyt a státní občanství; jde-li o podnikající fyzickou osobu, též její obchodní firma, odlišující dodatek nebo další označení, sídlo a identifikační číslo osoby.*

25. Podle § 8 odst. 2 písm. a) zákona o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti platí, že *při identifikaci klienta, který je fyzickou osobou, povinná osoba identifikační údaje zaznamená a ověří z průkazu totožnosti, jsou-li v něm uvedeny, a dále zaznamená druh a číslo průkazu totožnosti, stát, popřípadě orgán, který jej vydal, a dobu jeho platnosti; současně ověří shodu podoby s vyobrazením v průkazu totožnosti.*
26. Podle § 123 odst. 3 písm. j) zákona o hazardních hrách, ve znění účinném do 31. 12. 2020, platí, že *právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že neprovede identifikaci návštěvníka při jeho vstupu do herny nebo kasina podle § 71.*
27. Soud zdůrazňuje, že již z dikce ust. § 71 zákona o hazardních hrách je zřejmé, že provozovatel herny je povinen provádět identifikaci každého návštěvníka při jeho vstupu do herny, nikoli tedy pouze identifikaci těch návštěvníků, kteří vyjádří úmysl hrát v herním prostoru hru. Tento závěr podporuje také důvodová zpráva k zákonu o hazardních hrách, která v souvislosti se společenskou nebezpečností hazardních her hovoří o povinnosti provozovatele herny nebo kasina provést identifikaci návštěvníka již při vstupu do herny nebo kasina, nikoli až při samotné účasti na hazardní hře. Provozovatel je dále povinen vést denní jmennou evidenci všech návštěvníků herny či kasina (srov. důvodovou zprávu k zákonu č. 186/2016 Sb., zvláštní část, k § 71).
28. Neprovádění identifikace všech návštěvníků, kteří vstupovali do provozoven žalobkyně v inkriminovaných obdobích, jak jsou vymezeny ve výroku prvostupňového rozhodnutí, nezpochybnila žalobkyně žádnou konkrétní relevantní námitkou. V rámci jednotlivých kontrol bylo zjištěno, že žalobkyně v inkriminovaných obdobích identifikaci všech návštěvníků v daných provozovnách neprováděla, neboť o všech návštěvnících ve sledovaných obdobích nezaznamenala údaje, uvedené v § 5 odst. 1 písm. a) zákona o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti, čímž porušila povinnost identifikace návštěvníků při jejich vstupu do herny a též povinnost řádného vedení denní evidence všech návštěvníků ve smyslu § 71 zákona o hazardních hrách. To bylo zjištěno nahlédnutím do denní evidence návštěvníků, vedené žalobkyní v elektronické podobě. Záznamy v denní evidenci návštěvníků byly kontrolujícími osobami náležitě fotograficky zdokumentovány, fotografie pak byly učiněny součástí protokolů o kontrole. Postup neprovádění identifikace všech návštěvníků pak potvrdily přítomné osoby pověřené jednat v provozních záležitostech herního prostoru s celním úřadem. K významu jejich výpovědí, zaznamenaných v záznamech o podaném vysvětlení, se soud vyjádří níže.
29. Žalobkyně v žalobě dále uvedla, že v prvostupňovém rozhodnutí je nedostatečně vymezen způsob spáchání skutku, neboť pokud je v popisu skutku uvedeno, že nebyla provedena identifikace u konkrétních osob, nemůže být pravdou, že tento popis nemůže být zaměněn s jiným, když z takového popisu jednoznačně vyplývá, že nebyl proveden žádný úkon týkající se identifikace, což není pravdou. K tomu soud konstatuje, že tato námitka představuje spíše nesouhlas žalobkyně s tím, jak celní úřad rozhodl, nikoli konkrétní námitku týkající se vymezení způsobu spáchání skutku. Lze uzavřít, že způsob spáchání skutku, kterým došlo k porušení povinností zakotvených v § 71 zákona o hazardních hrách, je ve výroku prvostupňového rozhodnutí popsán spolu s uvedením místa a času spáchání skutku zcela jednoznačně tak, že tento skutek nemůže být zaměněn s jiným (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73). Určitosti vymezení způsobu spáchání skutku není na újmu, že výrok rozhodnutí neobsahuje uvedení údajů, které žalobkyně u toho kterého návštěvníka herny opomněla

uvést. Stežejní je, jak žalovaný uvedl na str. 6 napadeného rozhodnutí, že žalobkyně bezezbytku nesplnila všechny povinnosti vyplývající z § 71 zákona o hazardních hrách, když nezaznamenala do evidence o všech návštěvnících veškeré zákonem požadované údaje, konkrétně dle § 5 odst. 1 písm. a) a dle § 8 odst. 2 písm. a) zákona o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti, tedy neprováděla identifikaci návštěvníků herny řádně. Odůvodnění rozhodnutí je jeho nedílnou součástí, přičemž není nezbytné, aby výrok obsahoval maximálně detailní popis skutku. Postačí popis takový, který spolu s dalším obsahem rozhodnutí umožňuje jednoznačnou identifikaci skutku. Identifikaci návštěvníka je třeba samozřejmě rozumět identifikaci úplnou a řádnou. Námitka je tedy nedůvodná.

30. K polemice žalobkyně týkající se toho, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl definici dle § 8 odst. 2 písm. a) zákona o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti, soud konstatuje, že tato definice je citována na str. 6 napadeného rozhodnutí a také na str. 10 prvostupňového rozhodnutí, pouze došlo k nesprávnému označení příslušného ustanovení zákona, což lze považovat za zřejmou nesprávnost ve smyslu § 70 správního řádu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541). V tomto případě tato zřejmá nesprávnost nemá za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí (o jinou situaci by se jednalo, pokud by zřejmá nesprávnost spočívala v nedostatku některé z náležitostí správního rozhodnutí dle § 69 správního řádu – k tomu srov. FIALA, Zdeněk a kol. *Správní řád. Praktický komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2020).

V.c. K námitce porušení principu legitimního očekávání

31. Soud na tomto místě připomíná, že správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (případně i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je pak správní orgán vázán. Lze ji změnit, pokud je změna činěna do budoucna, dotčené subjekty mají možnost se s ní seznámit a je řádně odůvodněna závažnými okolnostmi (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132). Skutečnost, že v jiném případě správní orgán nezačal sankční řízení (byť za srovnatelných skutkových okolností), však nemůže bez dalšího představovat ustálenou správní praxi, která by založila legitimní očekávání účastníka přestupkového řízení, že v jeho případě nebude řízení o uložení sankce zahájeno (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 95/2013-31).
32. Jakmile se správní orgán dozví o skutečnostech nasvědčujících spáchání přestupku, je povinen zahájit řízení o přestupku. A pokud takové řízení nezačíná, neboť neshledal skutečnosti nasvědčující spáchání přestupku (bez ohledu na to, z jakého důvodu), nezakládá to žádné paušální omezení správního orgánu do budoucna. Nelze tedy dovozovat, že by legitimní očekávání vyvěralo z pouhého „mlčení“ veřejné správy, resp. z její nečinnosti v oblasti postihování deliktního jednání. Správní orgán tím, že určité jednání ponechává bez postihu, byť je k jeho sankcionování vybaven potřebnými pravomocemi, takové jednání bez dalšího neaprobuje jako správné a souladné se zákonem. Předpokladem práva dovolávat se legitimního očekávání je poskytnutí konkrétních ujištění ze strany příslušného orgánu, která mohou vzbudit legitimní očekávání u toho, komu jsou určena, a dále skutečnost, že tato ujištění jsou v souladu s použitelnými právními předpisy (srov.

rozsudky NSS ze dne 12. 4. 2018, č. j. 6 As 413/2017-39, a ze dne 24. 4. 2019, č. j. 6 As 321/2018-31).

33. Celní úřad si obstaral následující protokoly o kontrole, z nichž je zřejmé, že bylo u žalobkyně kontrolováno plnění povinností, plynoucích z § 71 zákona o hazardních hrách. Z protokolu o kontrole ze dne 6. 6. 2018, č. j. 38113-4/2018-590000-61, však plyne toliko to, že kontrolujícími osobami bylo ověřováno, zda byly splněny povinnosti ve smyslu § 71 zákona o hazardních hrách, přičemž nebylo zjištěno porušení těchto povinností a dále je uvedeno: „elektronická evidence hráčů vedena v PC, konkrétně obsluhou před vlastním vstupem hráče do herního prostoru-funkční.“ Obdobné je zřejmé z protokolu o kontrole ze dne 14. 8. 2019, č. j. 91070-5/2019-590000-61. V protokolu o kontrole ze dne 18. 3. 2020, č. j. 24216-8/2020-590000-61, je uvedeno pouze následující: „elektronická evidence hráčů je vedena v PC provozované osoby.“
34. Z protokolu o kontrole ze dne 20. 6. 2018, č. j. 32288-11/2018-590000-61, vyplývá, že v průběhu kontroly vyšly najevo skutečnosti, na základě kterých kontrolující osoby konstatovaly podezření z nedodržení povinností stanovených v § 71 odst. 1 zákona o hazardních hrách, protože kontrolující osoby nebyly identifikovány při vstupu do herny. Dále je též konstatováno: „elektronická evidence hráčů vedena v PC, konkrétně obsluhou před vlastním vstupem hráče do herního prostoru-funkční.“ Z protokolu o kontrole ze dne 14. 9. 2019, č. j. 102640-5/2019-590000-61, podobně plyne, že bylo konstatováno podezření z nedodržení povinnosti stanovené v § 71 odst. 1 zákona o hazardních hrách, neboť kontrolující osoby nebyly identifikovány po vstupu do herny. Dále bylo zjištěno, že „elektronická evidence hráčů je vedena v PC provozované osoby.“
35. Žalobkyně v souzené věci netvrdila a ze správního spisu nevyplývá, že jí správní orgány poskytly ujištění o tom, že provádění identifikace osob, které vstoupí do prostoru herny, ale nevyjádří úmysl účastnit se na hazardní hře, není zapotřebí. Soud v souladu se shora citovanou judikaturou konstatuje, že i pokud by z protokolů o kontrole vyplývalo, že v jednotlivých případech nebylo shledáno porušení § 71 zákona o hazardních hrách, ačkoli bylo zjištěno, že v konkrétních provozovnách nebyla prováděna identifikace příchozích osob, které nevyjádřily zájem účastnit se hry, nejednalo by se o praxi, která by byla s to založit legitimní očekávání žalobkyně, že neprovádění identifikace takových osob není protiprávní. Nicméně ani taková situace v souzené věci nenastala, jak plyne z výše uvedeného.

V.d. K námitkám neprovedení navrhaných důkazů

36. K námitkám žalobkyně, týkajícím se neprovedení některých důkazů navrhaných žalobkyní, soud uvádí následující. Správní orgán není dle § 52 správního řádu vázán důkazními návrhy účastníků, je však povinen provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Pokud správní orgán některý z navržených důkazů neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí zdůvodnit, proč se tak stalo (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48).
37. Ze správního spisu je zřejmé, že celní úřad neprovedl k návrhu žalobkyně zjišťování, kolik bylo v celé ČR v období od 1. 1. 2017 do 17. 9. 2020 provedeno kontrol se zaměřením na dodržování zákona o hazardních hrách a dále zjišťování, u kolika kontrol došlo k porušení § 71 zákona o hazardních hrách v souvislosti s evidencí návštěvníků. Na str. 8 až 9

prvostupňového rozhodnutí však celní úřad přesvědčivě a dostatečně vyložil, z jakých důvodů k takovému zjišťování a následnému provedení důkazu nepřistoupil. Soudu, shodně jako celnímu úřadu, není zřejmé, jakým způsobem by na základě takového šetření chtěla žalobkyně dospět k závěru o ustálené rozhodovací praxi, pokud jde o aplikaci § 71 zákona o hazardních hrách, neboť výsledkem takového zjišťování by patrně mohl být pouhý statistický přehled. Zároveň, i pokud by z případně získaných protokolů o kontrole vyplynulo, že v jednotlivých případech nebylo shledáno porušení § 71 zákona o hazardních hrách, ačkoli bylo zjištěno, že v konkrétních provozovnách nebyla prováděna identifikace příchozích osob, které nevyjádřily zájem účastnit se hry, nejednalo by se o praxi, která by byla s to založit legitimní očekávání žalobkyně, že neprovádění identifikace takových osob není protiprávní, jak již bylo uvedeno výše.

38. Žalobkyně dále v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí navrhovala výslech B. Š., V. V. a M. P. Výsledky těchto svědků chtěla prokázat, že tyto identifikaci provedli tak, jak byla prováděna v praxi od doby jejich působení a potvrdit fakt, že byli několikrát přítomni kontrole celních úřadů mimo jiné i v souvislosti s prováděním identifikace návštěvníků a že jim ze strany kontrolních orgánů nikdy nebyl vytýkán používaný postup jako nesprávný. Žalovaný na str. 7 napadeného rozhodnutí uvedl, že jejich výsledky shledává nadbytečnými, neboť se již tyto osoby vyjádřily v průběhu kontroly, přičemž dle § 81 zákona o přestupcích mohou být skutečnosti zjištěné při kontrole v řízení navazujícím na výkon kontroly jediným podkladem rozhodnutí o přestupku, stav věci byl celním úřadem zjištěn dostatečně spolehlivě a provádění dalšího dokazování není třeba. Soud toto odůvodnění vzhledem k okolnostem věci považuje za dostatečné. Ust. § 81 zákona o přestupcích umožňuje správnímu orgánu vycházet pouze z kontrolních zjištění, pokud řízení o přestupku navazuje na výkon kontroly a skutečnosti zjištěné při kontrole považuje správní orgán za natolik úplné a dostatečné pro zjištění stavu věci, že již nepotřebuje provádět další dokazování (srov. JEMELKA, Luboš. § 81. In: JEMELKA, Luboš, VETEŠNÍK, Pavel. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. Komentář*. 2. Vydání, Praha: C. H. Beck, 2020.). Uvedené osoby se již k věci vyjádřily v rámci kontroly a s ohledem na to, že žalobkyně uvedla, že by tyto osoby měly potvrdit, že doposud žalobkyni nebylo vytýkáno předmětné jednání, což žalovaný správně posoudil jako nerozhodné, nebylo důvodné ani účelné, aby byl v průběhu správního řízení proveden důkaz výsledkem těchto osob. Výslech těchto osob by nepřinesl objasněných jakýchkoli pro věc významných skutečností. O jinou situaci by se patrně jednalo, pokud by žalobkyně v odvolání uvedla, že tyto osoby byly ujistěny, že neprovádění identifikace některých příchozích osob není protiprávní. Žalobkyně však v odvolání nic takového netvrdila.
39. Byť by bylo lze celnímu úřadu doporučit odlišovat do samostatných skupin podklady pro vydání rozhodnutí a důkazy, je z povahy věci zřejmé, že záznamy o podaném vysvětlení uvedených osob jsou podklady pro vydání rozhodnutí. Nerozlišení, zda jsou záznamy o podaném vysvětlení důkazy či „jen“ podklady pro vydání rozhodnutí, tedy není procesní vadou. Ostatně záznamy o podaném vysvětlení nebyly jediné podklady, z nichž celní úřad při svém rozhodnutí vyšel, stěžejní jsou v souzené věci zjištění zaznamenaná v protokolech o kontrole – fotografické dokumentace záznamů v denních evidencích návštěvníků, kdy u některých záznamů absentují identifikační údaje návštěvníků. Pro úplnost pak soud konstatuje, že ani v řízení nenavazujícím na výkon kontroly není zcela vyloučeno, aby správní orgán vzal při svém rozhodování v úvahu informace obsažené v úředním záznamu.

Například v rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 As 391/2018-23, Nejvyšší správní soud konstatoval, že správní orgán může při svém rozhodování vzít informace obsažené v úředním záznamu do úvahy pro jisté podpůrné dokreslení situace.

40. Celní úřad ani žalovaný s ohledem na uvedené nepochybili, když navrhované důkazy neprovedli. Soud ze správního spisu nezjistil jakékoli procesní pochybení celního úřadu a žalovaného v tomto směru. Neprovedením uvedených důkazů tak nebylo porušeno právo žalobkyně na obhajobu ani princip presumpce neviny.

V.e. K námitce nenaplnění materiální stránky přestupku

41. O nenaplnění materiálního znaku přestupku lze hovořit pouze tehdy, když stupeň společenské škodlivosti nebude odpovídat ani nejléčším běžně se vyskytujícím případům přestupků této skutkové podstaty (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012-23, bod 14). V projednávané věci však zjevně o takový případ nešlo, když jde o běžně se vyskytující jednání, v důsledku kterého byly narušeny zájmy, jejichž ochrana, resp. naplnění, je smyslem a účelem právní úpravy zákona o hazardních hrách. Mezi tyto zájmy patří zájem státu na zajištění řádného provozování hazardních her a efektivní ochraně spotřebitelů před negativními dopady hraní hazardních her, jak správně žalovaný uvedl na str. 8 napadeného rozhodnutí. Jedná se o významné zájmy s celospolečanskými dopady.
42. V projednávaném případě jde o ohrožovací přestupek, u něhož se nevyžaduje zavinění, neboť jej spáchala právnická osoba. Jeho materiální znak spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31). Soud tak uzavírá, že materiální stránka přestupku byla naplněna. Na tom by nic neměnilo ani to, pokud by bylo zjištěno, že celní úřad nezahájil v jiném konkrétním případě či konkrétních případech řízení o přestupku, ačkoli zjistil, že žalobkyní nebyla identifikace všech účastníků řádně prováděna.

V.f. K námitce nepřiměřenosti uložené pokuty

43. Pokud jde o uloženou pokutu, soud konstatuje, že celní úřad přihlédl k možným specifikům případu a žalobkyni následně uložil pokutu při spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí, tedy ve výši, kterou lze vzhledem k horní hranici pokuty, kterou lze za uvedený přestupek uložit, a která dle § 123 odst. 9 písm. b) zákona o hazardních hrách činí 3 000 000 Kč, označit spíše jako nízkou.
44. Ukládání pokut za přestupky se děje ve sféře volného správního uvážení správního orgánu, které lze podrobit soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36). Při posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nezneužil, přitom nepostačuje, že sankci uložil v rámci zákonného rozpětí, nýbrž je nutné, aby vzal v úvahu hlediska pro ukládání trestů stanovená v zákoně, jakož i ta, která vyplývají z ústavních principů. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, dovodil, že správní orgán ukládající pokutu za přestupek je povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon

osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí.

45. Výjimkou ze shora uvedeného postupu je právě ust. § 78 odst. 2 s.r.s., jehož aplikace je odůvodněna zjevně nepřiměřenou výší pokuty, byť uložené v rámci zákona. Užitím moderačního práva správní soud především fakticky aprobejuje zákonnost napadeného správního rozhodnutí (v rámci hledisek vymezených žalobními body); v opačném případě je užití moderace vyloučeno a náprava může být zjednána pouze zrušením takového rozhodnutí pro jeho nezákonnost (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 4. 2021, č. j. 4 Ads 55/2021-16).
46. Soud tak ověřil, že trest byl uložen v rámci zákonného rozpětí, že byla vzata v úvahu zákonná hlediska uložení trestu. Z rozhodnutí správních orgánů jednoznačně vyplývá, jakými úvahami a kritérii se správní orgány řídily při uložení pokuty (zejm. přihlédly k významu zákonem chráněného zájmu, způsobu a okolnostem spáchání přestupku, osobě pachatele přestupku, nelikvidační povaze pokuty).
47. Majetkové poměry žalobkyně byly celním úřadem a žalovaným zkoumány v takové míře, aby nedošlo k uložení likvidační pokuty. Správní orgány vyhodnotily podklady k majetkové situaci žalobkyně korektně a objektivně. Korektiv zákazu ukládání sankcí v likvidační výši nelze vykládat tak, aby sloužil k ochraně subjektů v hospodářských potížích před trestem za porušení jejich právních povinností tím, že každý podnikatel, resp. právnická osoba vykazující účetní ztrátu by se v takovém případě mohla vyhnout postihu, neboť takový postup by popíral samotný smysl správního trestání (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2015, č. j. 6 As 250/2014-35). Správní orgány správně konstatovaly, že žalobkyně hospodaří s částkami, které vysoce převyšují výši uložené pokuty. Je tudíž bez významu, zda vozidla, která má žalobkyně ve svém vlastnictví, potřebuje pro výkon své podnikatelské činnosti či nikoli. Žalobkyně v odvolání neuváděla, k jakému nezaviněnému vývoji podnikání žalobkyně došlo či jaké specifické náklady žalobkyně má (nad rámec toho, co vyplývá z podkladů k majetkové situaci žalobkyně, shromážděných celním úřadem), odvolací námitky žalobkyně představovaly spíše obecné vyjádření nesouhlasu s tím, jak byly celním úřadem vyhodnoceny podklady k majetkové situaci žalobkyně. Soud má tedy vypořádání odvolacích námitek žalobkyně ve vztahu k majetkové situaci žalobkyně za zcela dostatečné.
48. Žalovaný ani celní úřad nepochybili, pokud jako přítěžující okolnost posoudili, že se žalobkyně v posledních třech letech již dopustila přestupků v oblasti hazardních her ve smyslu § 40 písm. c) zákona o přestupcích. Soud však považuje za nutné korigovat závěr žalovaného, že doba, po kterou může správní orgán přihlédnout k dřívějšímu spáchání přestupku a recidivě pachatele, je vymezena § 16k odst. 1 zákona o Rejstříku trestů, neboť tento závěr nemá oporu v judikatuře správních soudů.
49. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud správní orgán bere v úvahu předchozí pravomocná rozhodnutí, kterými byly obviněnému uloženy správní tresty za obdobné přestupky, a to jako přítěžující okolnost, je povinen užít na základě analogie institut trestního práva zahlazení odsouzení, tedy hodnotit, zda by některá předchozí „odsouzení“ nebyla již zahlazena dle trestněprávních předpisů (srov. např. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010-55, a ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 86/2018-38). Odborná veřejnost poukazuje na to, že ve vztahu k přestupkovému řízení lze

uvažovat zejména o zohlednění podmínek stanovených pro zahlázení odsouzení k zákazu činnosti a peněžitému trestu. Zákaz činnosti a peněžitý trest však mají v rámci systému trestních sankcí zcela jiné postavení než pokuta nebo zákaz činnosti v systému správních trestů, neboť zatímco peněžitý trest nepatří mezi nejprísnejší formy trestněprávního postihu, je pokuta často jediným druhem správního trestu, který může být za přestupek uložen. Za předpokladu, že by tedy byla bez dalšího přejímána pravidla pro zahlázení odsouzení obdobných druhů trestů z trestního do přestupkového řízení, vedlo by to k tomu, že by byla recidiva jako zákonem předpokládaná přitěžující okolnost v běžně se vyskytujících případech v podstatě automaticky vyloučena. Právě proto je ze strany správních soudů akceptována časová hranice tří let, po kterou jsou správní orgány oprávněny přihlížet k přechozím pravomocným rozhodnutím, kterými byly obviněnému uloženy správní tresty za spáchání obchodných přestupků, jakožto k přitěžující okolnosti (srov. VALC, Jakub. *Zahlázení odsouzení a jeho užití ve správním trestání*. Správní právo, roč. 54, č. 8, 2021 a též např. rozsudky Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 5. 2018, č. j. 17 A 16/2017-32, Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 5. 2020, č. j. 32 A 6/2018-131 nebo Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2022, č. j. 41 A 13/2021-44).

50. K souvisejícím námitkám žalobkyně soud konstatuje, že je nepodstatné, že ve spisu není založen výpis z evidence přestupků žalobkyně. Součástí správního spisu jsou totiž všechna pravomocná rozhodnutí, jimiž byly žalobkyni uloženy správní tresty za obdobné přestupky v posledních třech letech před vydáním prvostupňového rozhodnutí a k nimž celní úřad přihlédl při stanovení výše pokuty. Tato rozhodnutí jsou také označena na str. 15 a 16 prvostupňového rozhodnutí. Dále soud konstatuje, že z žalobkyní odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 77/2010-156, se nepodává, že by bylo možné přihlížet pouze k přestupkům, za které byl obviněný uznán vinným do jednoho roku od jejich vykonání, jak žalobkyně uvádí v žalobě. Z žalobkyní citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu totiž vyplývá toliko to, že při rozhodování o výši sankce za přestupek je třeba hodnotit, zda není při přihlédnutí k pachateli dříve uloženým trestům možné analogicky využít zahlázení odsouzení jakožto institutu trestního práva, přičemž s ohledem na doby, po které je nutné dle trestního zákoníku vést po výkonu jednotlivých trestů řádný život pro zahlázení odsouzení, shledal Nejvyšší správní soud jako nepřipadné přihlížet ke skutkům spáchaným do roku 2000 při posuzování jednání stěžovatele dne 10. 7. 2006.
51. Pokud jde o námitku porušení zákazu dvojího přičítání, soud uvádí následující. K porušení zákazu dvojího přičítání by došlo, pokud by žalobkyni byla tatáž skutečnost dvakrát přičtena jako přitěžující okolnost nebo pokud by žalobkyni byla jako přitěžující okolnost přičtena ta okolnost, která je obligatorním znakem skutkové podstaty přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2010, č. j. 4 Ads 66/2009-101). Ani o jednu z těchto situací se v souzené věci nejedná. Žalobkyni byla kromě spáchání přestupku ve více provozovnách přičtena jako další, jiná přitěžující okolnost, pouze ta skutečnost, že žalobkyni již byly v posledních třech letech pravomocně uloženy správní tresty za obdobné přestupky. Zároveň spáchání přestupku ve více provozovnách není obligatorním znakem přestupku dle § 123 odst. 3 písm. j) zákona o hazardních hrách, ve znění účinném do 31. 12. 2020. Výčet přitěžujících okolností v § 40 zákona o přestupcích je demonstrativní, jako k přitěžující okolnosti lze v odůvodněných případech přihlídnout i k jiným okolnostem, výslovně nejmenovaným v § 40 zákona o přestupcích, pokud jsou tyto v neprospěch pachatele přestupku a zvyšují společenskou škodlivost přestupku (srov. VETEŠNÍK, Pavel.

§ 40. In: JEMELKA, Luboš, VETEŠNÍK, Pavel. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. Komentář*. 2. Vydání, Praha: C. H. Beck, 2020.). Skutečnost, že se žalobkyně dopustila přestupku v několika svých provozovnách, nelze podřadit pod některou z přitěžujících okolností, demonstrativně vyjmenovaných v § 40 zákona o přestupcích, nepochybně však tato okolnost zvyšuje společenskou škodlivost přestupku, neboť byl ve větším rozsahu ohrožen zájem na ochraně společnosti před hazardními hrami. Celní úřad tak správně vzal v úvahu skutečnost, že se žalobkyně dopustila přestupku ve více svých provozovnách, jako přitěžující.

52. Postup správních orgánů byl tedy zcela v souladu se zákonem. Z uvedeného je patrné, že celní úřad při uložení sankce nevybočil z mezí správního uvážení ani jej nezneužil, napadené rozhodnutí tedy není nezákonné ani z důvodu nepřiměřené výše uložené pokuty.

V.g. K návrhu na moderaci uložené pokuty

53. Podle § 78 odst. 2 s.r.s. platí, že rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil správní trest za přestupek, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.
54. Nastíněným způsobem soud může postupovat jedine v případě, kdy jde o postih *zjevně nepřiměřený*, neboť smyslem a účelem moderace není hledání „ideální“ výše sankce soudem namísto správního orgánu, ale její korekce v případech, kdy sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující její kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23). K tomu, že lze moderovat pouze pokutu zcela zjevně nepřiměřenou, se vyjádřil i Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 16. 11. 2004, č. j. 10 Ca 250/2004-48, ve kterém zdůraznil preventivní a represivní funkce pokuty: *„preventivní úloha postihu spočívá netoliko v účinku vůči žalobci, ale musí mít sílu odradit od nezákonného postupu i další adresáty stejných zákonných povinností; tento účinek pak může vyvolat toliko postih odpovídající významu chráněného zájmu, včas a věcně správně vyvozený. Jde-li o finanční postih, musí být znatelný v majetkové sféře delikventa, tedy být nikoli pro něho zanedbatelný, a tak nutně musí v sobě obsahovat i represivní složku. V opačném případě by totiž postih delikventa smysl postrádal. Moderační právo soudu, tj. možnost upuštění od potrestání či snížení postihu, má proto místo toliko tam, kde jde o případ zjevné nepřiměřenosti.“*
55. Žalobkyně v daném ohledu neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, které by značily zjevnou nepřiměřenost uložené pokuty. Námitky týkající se postupu celního úřadu, pokud přihlédl k předchozím pravomocným rozhodnutím ve věcech obdobných přestupků a týkající se porušení zákazu dvojího přičítání, kterými žalobkyně odůvodňuje také svůj návrh na moderaci uložené pokuty, soud shora posoudil jako nedůvodné. V rozsudku ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 71/2010-97 Nejvyšší správní soud uvedl, že *„ukládání trestu je založeno na dvou základních principech – principu zákonnosti trestu a individualizace trestu. Soud v rámci moderačního práva zkoumá, zda nedošlo k excesu při individualizaci trestu, tedy zda a jak bylo přihlédnuto ke všem specifikům konkrétního případu a zda byl v rámci zákonné*

trestní sankce vybrán pro pachatele takový druh trestu a v té výměře, která splní účel trestu a není zjevně nepřiměřená.“ Při úvaze o přiměřenosti sankce tak Nejvyšší správní soud použil stejná kritéria, která při úvaze o uložení správního trestu využívá celní úřad a jednotlivě se k nim vyjádřil ve svém rozhodnutí. Soud se při uplatnění jednotlivých kritérií ztotožňuje s celním úřadem a plně na prvostupňové rozhodnutí odkazuje. Námitka zjevně nepřiměřené výše uložené pokuty není důvodná. Podmínky pro moderaci sankce tedy v souzené věci nebyly splněny.

VI. Závěr a náklady řízení

56. Soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobkyní jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s.
57. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 8. únor 2023

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu